

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 56/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti OMOSS spol. s r. o., Osadská 679/15, Trstená, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Vevurkom, Mieru 312/13, Námestovo, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 23/2016 zo 4. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti OMOSS spol. s r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti OMOSS spol. s r. o., Osadská 679/15, Trstená (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 23/2016 zo 4. októbra 2016 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu zo 4. októbra 2016“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou súdneho konania vedeného Okresným súdom Námestovo (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 Cb 81/2011 ako žalobkyňa, ktorá si proti žalovanému v tomto konaní uplatňovala nárok na zaplatenie sumy 9 060,93 € z titulu kapitalizovaného 9 %-ného úroku z omeškania z dlžných súm postupne fakturovanej ceny diela a nárok na zaplatenie sumy 99 315,41 € z titulu zmluvnej pokuty za omeškanie s úhradami postupne fakturovanej ceny diela.

3. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2 Cb 81/2011-120 z 3. februára 2014, ktorý v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Cob 81/2014 z 26. februára 2015 nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2015, tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 8 952,11 € z titulu kapitalizovaného úroku z omeškania a sumu 24 640 € z titulu zmluvnej pokuty a vo zvyšnej časti návrh sťažovateľky zamietol. Okresný súd zamietol rozsudkom nároky sťažovateľky z titulu zmluvnej pokuty v časti prevyšujúcej súdom priznanú sumu z dôvodu využitia moderačného podľa § 301 Obchodného zákonníka, podľa ktorého neprimerane vysokú zmluvnú pokutu môže súd znížiť s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, a to až do výšky škody, ktorá vznikla do doby súdneho rozhodnutia porušením zmluvnej povinnosti, na ktorú sa vzťahuje zmluvná pokuta.

4. Po právoplatnosti rozsudku vo veci samej okresný súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) uznesením z 11. januára 2016 tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Krajský súd napadnutým uznesením zo 4. októbra 2016 zmenil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľke v rozsahu 38 % (ako aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %). Krajský súd vyslovil, že okresný súd síce správne vychádzal pri rozhodovaní z ustanovenia § 142 ods. 2

OSP, ale nesprávne ho interpretoval na zistený stav veci, keď náhradu trov konania pomerne podľa pomeru úspechu a neúspechu nerozdělil, a preto tak urobil krajský súd aplikujúc už novú úpravu podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Krajský súd nevyhodnotil ako dôvodné odvolacie námietky sťažovateľky (v zásade zhodné s jej sťažnostnými námietkami), ktorými namietala, že v prípade nevyhovenia nárokom z titulu zmluvnej pokuty z dôvodu využitia moderačného oprávnenia súdu podľa § 301 Obchodného zákonníka výška plnenia závisela od úvahy okresného súdu, a preto bolo namieste o trovách rozhodnúť podľa § 142 ods. 3 OSP a priznať jej plnú náhradu trov z výšky priznaného plnenia z titulu zmluvnej pokuty, a ani námietky sťažovateľky (taktiež zhodné s jej sťažnostnými námietkami), ktorými vytýkala okresnému súdu nesprávne vyhodnotenie úspechu, resp. jej neúspechu vo veci samej, a to aj v nadväznosti na samostatnosť dvoch ňou uplatňovaných nárokov.

5. Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedla:

«V danom prípade sťažovateľ sa domáhal dvoch samostatných výrokov (petitov) a to úroku z omeškania 9% ročne za omeškanie so zaplatením jednotlivých faktúr a zmluvnej pokuty, ktoré oba nároky (zmluvná pokuta, príslušenstvo z istiny) boli samostatne žalovateľné...

Sťažovateľ bol úspešný v žalobnom návrhu v nároku na zaplatenie úrokov z omeškania 9 % z jednotlivých faktúr v sume 8952,11 eur, čo predstavuje 98,80 % zo žalovanej sumy (9060,93 eur).

Sťažovateľovi bol aj druhom žalobnom návrhu procesne úspešný a bola mu priznaná rozhodnutím súdu zmluvná pokuta v sume 24 640,- eur, pričom sťažovateľ v žalobnom návrhu žiadal zmluvnú pokutu podľa Zmluvy v sume 99 315,41 eur, V danom prípade súd pri určení výšky zmluvnej pokuty využil moderačné právo súdu podľa ustanovenia § 301 ObZ, a zmluvnú pokutu znížil, čo sťažovateľ nemohol predvídať...

Sťažovateľ má zato, že Krajský súd v Žiline sa nedostatočne vysporiadal, ktorý z účastníkov bol úspešný, a priznal tak svojvoľne trovy právneho zastúpenia žalovanému, ktorý bol neoprávnene zvýhodnený...

... sa javí ako nelogické rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/23/2016, ktorý odvolací súd nebral na zreteľ po prvé, že sa jedná o dva samostatné nároky,

pri ktorých súd musí samostatne skúmať úspešnosť resp. neúspešnosť sťažovateľa ako žalobcu.

Po druhé, že nárok priznaný žalobcovi titulom zmluvnej pokuty bol riadne písomne dojednaný v Zmluve, a len využitím moderačného práva súdu, resp. na základe úvahy súdu, bol znížený.

V takomto prípade sťažovateľ podal žalobný návrh oprávnene a nie je možné ho ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu.

Priznanie trov právneho zastúpenia žalovanému ako „neúspešnému“ účastníkovi konania, ktorý bol zaviazaný rozsudkom súdu na zaplatenie úrokov z omeškania 98,80 % a zmluvnej pokuty zníženej na základe úvahy súdu, sa javí ako nespravodlivé a nezákonne. ...

Krajský súd v Žiline mal oba nároky posudzovať samostatne a určiť percentuálnu úspešnosť pri každom uplatnenom nároku samostatne...

Sme názoru, že súd mal priznať trovy právneho zastúpenie sťažovateľovi a to nasledovne vo veci úroku z omeškania vo výške 98,8% a vo veci zmluvnej pokuty zo sumy 24 640,- eur...»

6. Sťažovateľka na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 39/2010 z 8. decembra 2010 a sp. zn. 3 M Cdo 14/2009, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 446/2013, ako aj na právnu teóriu k náhrade trov pri samostatných nárokoch.

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu zo 4. októbra 2016, zruší predmetné uznesenie a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadosťučinenie v sume 400 € a náhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

12. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu zo 4. októbra 2016, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu z 11. januára 2016 o náhrade trov konania.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

16. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

17. Ústavný súd zvyčajne zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zdôrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

18. V danom prípade právna úprava relevantná pre posúdenie opodstatnenosti sťažnostnej argumentácie vo vzťahu k záverom krajského súdu je obsiahnutá v ustanovení § 142 ods. 1, 2 a 3 OSP a od 1. júla 2016 nová právna úprava v ustanovení § 255 ods. 1 a 2 CSP.

19. Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá

na náhradu trov právo. Podľa § 142 ods. 3 OSP aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

21. Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, ako aj podľa novej úpravy účinnej od 1. júla 2017 v Civilnom sporovom poriadku spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako *lex specialis* vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.

22. V posudzovanom konaní preto nezávisle od toho, že okresný súd rozhodoval o trovách konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a krajský súd za účinnosti Civilného sporového poriadku, vzhľadom na závery krajského súdu a sťažnostnú argumentáciu je podstatnou otázkou, či nepriznanie časti sťažovateľkou uplatnených nárokov z titulu zmluvnej pokuty (v rozhodnutí vo veci samej) z dôvodu využitia moderačného oprávnenia súdu podľa § 301 Obchodného zákonníka je prípadom, keď výška plnenia bola závislá od úvahy súdu, a teda prípadom odôvodňujúcim osobitné posudzovanie úspechu a neúspechu v konaní s dôsledkami na rozhodovanie o trovách konania.

23. Ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu zo 4. októbra 2016 z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľkou označených práv, a konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď uviedol:

«... Odvolací súd sa... nestotožnil s argumentáciou v odvolaní, že mal v danom prípade aplikovať usl. § 142 ods. 3 OSP... Podľa názoru krajského súdu ust. § 142 ods. 3 OSP však na daný prípad nedopadá, keďže moderačné právo, cez ktoré okresný súd znížil uplatnenú zmluvnú pokutu žalovanú žalobcom, vychádzalo zo zákonných kritérií ust. § 301 Obchodného zákonníka a nešlo o voľnú úvahu súdu v zmysle § 136 OSP, ale o výsledok dokazovania, zhodnotenia skutkového i právneho stavu veci, podľa kritérií upravených v § 301 Obchodného zákonníka. Prioritu malo rozhodnutie podľa miery úspechu vo veci, za aplikácie usl. § 142 ods. 2 OSP, s pomerným rozdelením trov. Aj podľa súčasnej platnej právnej úpravy, a to v ust. § 255 ods. 1, 2 CSP...

... Na podporu vyššie vysloveného právneho názoru krajský súd poukazuje aj na svoje skoršie rozhodnutie v uznesení sp. zn. 14Cob/59/2012 zo dňa 10.04.2012, v ktorom vyslovil, že: „rozhodnutie za využitia moderačného práva súdu podľa § 301 Obchodného zákonníka, nie je rozhodnutím v zmysle § 136 OSP, ale výsledkom dokazovania, zhodnotenia skutkového i právneho stavu veci, podľa kritérií upravených v § 301 Obchodného zákonníka.“ K uvedenému sa pre úplnosť a len podporne poukazuje aj na doterajšiu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, napr. na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/126/2015 zo dna 01.07.2015, podľa ktorého: „Nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva vzniká aj vtedy, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. K uvedenej situácii v predmetnej veci nedošlo, pretože rozhodnutie vo veci záviselo od výsledkov dokazovania, čo sa premietlo do úspechu (neúspechu) toho - ktorého účastníka súdneho konania. ...“ Tiež sa poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/151/2012 zo dňa 25. októbra 2012, v ktorom sa vo vzťahu k aplikácii a interpretácii ust. § 142 ods. 3 OSP uvádza, že: „V danom prípade žalobca uplatnil nárok na zľavu a na jeho posúdenie sa vyžadovali odborné znalosti, pre ktoré bolo nariadené znalecké dokazovanie, t. j. plnenie

nebolo závislé od znaleckého posudku, ale od výsledkov vykonaného dokazovania, ich zhodnotenia a odborného posúdenia znalcom. "... ,... určenie výšky uplatneného žalobného nároku v súdnom konaní nezávisí na znaleckom posudku tam, kde výška nároku je už vopred objektívne daná. Tak je tomu v prípade, ak znalec podľa svojich odborných znalosti spracuje doklady a vyčíslí výšku žalovaného nároku. Aj v danom sporovom prípade žalobcom uplatnená pohľadávka na zľavu z ceny diela bola už vopred objektívne daná, a len z titulu, že na posúdenie skutočnosti sa vyžadovali odborné znalosti, bol vypracovaný znalecký posudok, ktorý v rámci a za daných znaleckých úloh sa vyjadril aj k výške žalobcom uplatnenej zľavy.“»

24. Ústavný súd nezistil rozpornosť záverov krajského súdu s označenými právami sťažovateľky, keď krajský súd využitie moderačného oprávnenia súdu pri rozhodovaní o nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa § 301 Obchodného zákonníka nevyhodnotil ako úvahu okresného súdu zamýšľanú v § 142 ods. 3 OSP, ale ako výsledok dokazovania, zhodnotenia skutkového i právneho stavu veci, podľa kritérií upravených v § 301 Obchodného zákonníka.

25. Pokiaľ sťažovateľka s poukazom na rozhodnutia všeobecných súdov (najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 39/2010 a sp. zn. 3 MCdo 14/2009 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 446/2013) mala v úmysle odôvodňovať porušenie svojich práv odchýlením sa krajského súdu od právnych záverov posudzovania otázky aplikácie § 142 ods. 3 OSP ako i nutnosti samostatného posudzovania úspechu a neúspechu u samostatných nárokov pri rozhodovaní o trovách konania, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacie prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu. Podstatné je, či sú odlišné názory všeobecných súdov ústavne konformné, lebo v kladnom prípade niet dôvodu na to, aby ústavný súd do takýchto záverov zasiahol (mutatis mutandis I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08). Zároveň ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodnutia všeobecných súdov, na ktoré sťažovateľka vo svojej sťažostnej argumentácii poukazuje, neriešia otázku podstatnú v posudzovanom prípade, a to využitie moderačného oprávnenia súdu podľa § 301 Obchodného zákonníka vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania.

26. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

27. Ďalej ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ak Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania.

28. V posudzovanom prípade preto vzhľadom na predmet napadnutého uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, by zásah ústavného súdu mohol odôvodňovať jedine výnimočný exces v postupe a záveroch napadnutého uznesenia rozporný so samotnými princípmi spravodlivého súdneho konania, aký v okolnostiach danej veci ústavným súdom zistený nebol.

29. Z uvedených dôvodov ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv uznesením krajského súdu, odmietol jej sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

30. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2017